07/08/2020

Στα “κατειλημμένα” μοναστήρια των Πριγκηποννήσων

Πατριαρχεία / Οικουμενικό Πατριαρχείο

Στα μοναστήρια των Πριγκηποννήσων, στις προσπάθειες που γίνονται για να αναβιώσουν, στην άνιση μεταχείριση των τουρκικών αρχών, αλλά και στη στέρηση δημοκρατικών δικαιωμάτων της Ρωμηοσύνης στα μέρη αυτά, αναφέρθηκε μεταξύ άλλων η Α.Θ.Π. ο Οικουμενικός Πατριάρχης κ.κ. Βαρθολομαίος μετά την Θεία Λειτουργία στην πανηγυρίζουσα Ι. Μονή Μεταμορφώσεως Σωτήρος της Πρώτης των Πριγκηποννήσων,

«Τάχ’ αύριον έσετ’ άμεινον», όπως έλεγαν οι πρόγονοί μας (σ.σ. το αύριο θα είναι καλύτερο).

ΔΙΑΒΑΣΤΕ ΕΠΙΣΗΣ: Ο αγώνας της Ρωμιοσύνης να επιβιώσει στον τόπο των προγόνων της

“Και μέσα σε αυτά τα άμεινα, τα καλύτερα, τα βελτίονα, τα οποία προσδοκούμε,

είναι και η άρσις του χαρακτηρισμού πολλών βακουφίων μας, γύρω στα 25, ως κατειλημμένων, και μεταξύ αυτών είναι και τα Μοναστήρια μας των Πριγκηποννήσων” ανέφερε ο Παναγιώτατος, κάνοντας λόγο για ένα “άδικο μέτρο, το οποίον εδώ και δεκαετίες έλαβαν οι κυβερνητικές Αρχές”
Αξίζει να σημειωθεί ότι εδώ και χρόνια η γενική διεύθυνση των βακουφίων της Τουρκίας έχει συμπεριλάβει στην κατηγορία των λεγομένων «κατειλημμένων» (mazbut) βακουφίων αρκετά ιδρύματα, μοναστήρια και ιδρύματα της ομογένειας. Αυτό στην πράξη σημαίνει ότι τη διοίκηση και τη διαχείριση της περιουσίας τους την παίρνει το κράτος, διά της διευθύνσεως των Βακουφίων, παραβιάζοντας τη Συνθήκη της Λωζάνης.

“Και γιατί, γενικά, να υπάρχει αυτή η κατηγορία των κατειλημμένων, ενώ υπάρχει η ρωμηοσύνη, υπάρχουν ενορίτες στους συγκεκριμένους Ναούς οι οποίοι θεωρούνται κατειλημμένοι, γιατί να μην γίνονται εκλογές. Και μια που είπα την λέξη εκλογές, αυτό δεν αφορά μόνον τα κατειλημμένα βακούφιά μας, αλλά δυστυχώς ολόκληρη την Ομογένειά μας και όλες τις μειονότητες” διερωτάται ο Οικουμενικός Πατριάρχης.

Ο Παναγιώτατος τονίζει ότι οι αρχές αρνούνται να επιτρέψουν την διεξαγωγή εκλογών για την ανανέωση των διοικητικών σωμάτων, τα οποία θα επιληφθούν της διοικήσεως και της διαχειρίσεως της κοινοτικής περιουσίας της ρωμηοσύνης γενικά, των μειονοτήτων γενικότερα και ενός εκάστου επιμέρους βακουφίου μας ιδιαιτέρως.
“Είναι και αυτό στέρησις ενός δημοκρατικού μας δικαιώματος” υπογραμμίζει και προσθέτει: “Πολλές φορές χτυπήσαμε τις πόρτες των αρμοδίων υπουργών, πάντοτε φύγαμε γεμάτοι από υποσχέσεις οι οποίες μένουν ανεκπλήρωτες. Τα χρόνια περνούν, οι κοινοτικοί παράγοντες λιγοστεύουν, είτε με την φυσική απώλεια, τον θάνατο τινών εξ αυτών, είτε με την αποδημία τους εις άλλας χώρας, και φτάνουμε στο σημείο να μην μπορούμε να διοικήσουμε τα ιδρύματα τα οποία παραλάβαμε ως πολύτιμη κληρονομιά και ως πολύτιμη παρακαταθήκη από τους προγόνους μας. Ελπίζουμε ότι επιτέλους θα εισακουστούμε, ότι θα επιτραπούν οι εκλογές οι οποίες αυθαίρετα και ξαφνικά σταμάτησαν κάποια στιγμή και πέρασαν έξι-επτά χρόνια και ακόμα περιμένουμε την άρση αυτού του απαγορευτικού μέτρου”.
Από τη δεκαετία του ’30 η ομογένεια και τα ιδρύματά της έχασαν περισσότερα από 10.000 ακίνητα
Η τακτική που ακολουθεί η γειτονική χώρα έρχεται σε πλήρη αντίθεση με τη Συνθήκη της Λωζάννης (1923), η οποία αποτελεί ένα από τα θεμελιώδη κείμενα στα οποία στηρίχθηκε η ίδρυση και η λειτουργία της Τουρκικής Δημοκρατίας. «Η τουρκική κυβέρνησις υποχρεούται να παρέχη πάσαν προστασίαν εις τας Εκκλησίας, συναγωγάς, νεκροταφεία και λοιπά θρησκευτικά καθιδρύματα των

ειρημένων μειονοτήτων. Εις τα ευαγή καθιδρύματα, ως και τα θρησκευτικά και φιλανθρωπικά καταστήματα των αυτών μειονοτήτων, των ευρισκομένων εν Τουρκία θα παρέχεται πάσα ευκολία και άδεια, η δε τουρκική κυβέρνησις προκειμένου περί ιδρύσεως νέων φιλανθρωπικών καθιδρυμάτων, ουδεμίαν θέλει αρνηθή εκ των αναγκαίων ευκολιών, αίτινες έχουσιν εξασφαλισθή εις τα λοιπά ιδιωτικά καθιδρύματα ομοίας φύσεως», υπογραμμίζεται στο άρθρο 40 της Συνθήκης.